

Nuuskaista.

(Oli-maan miehelle.)

Nähdissä on nuuska-sarwi
 miehen mustassa pivossa.
 Koskas joskus joukon silmät
 tahdot puolees tainvutella,
 etsit kunniaa elossa,
 wedä wäljästä pomestas
 wälähyttäin wäärä sarwi,
 päättä peukaloos folista.
 Menäs sonnita sininen,
 kanna karsäs kätettyndä
 kuitwau tupakan tomussa.
 Täytä sinä tupakalla
 lijat läwet luojan töissä.
 Se on kunnia sinulle,
 koska suuret sieramesi
 ovat lijaksi lifaiset,
 joista ruskea, rutainen
 neste huulilles heruupi.

Rehoitus tupakkaa polttamaan.

Piippu tekee poika-nulkin
 mieletäkin miehewäksi,
 Korottaapi kunniahän,
 Koska paksu saumu-pilwi
 Tuivat posket pullistaapi,
 yölllyääpi puhaldaisa
 ulos suusta, sieramista.
 Kanna, poika, piennydestä
 piippu-nysä nyrkkisessä
 kotona ja kylässäkin.
 Mietä aikas weitses kanssa

lehtisiä leikatesas.
 Anna nenäs alttarina
 olla aina pyhän sauvun,
 ehk' ei mielä miehen päähän
 tule turhasta tomusta,
 eikä öljystä älyä;
 mutta mies on merkillinen,
 jot' on silmäns' sauvuttanut;
 kaunis myös on katsehana,
 kuinga kallis omaisuudes
 sauvuna nyt sakeana
 hymmenessä tiekurassa
 Eohden pilviä katoopi.

Wiinasta.

Wiina, neste voimallinen,
 pyörryttävä pisarainen,
 liemi tehty leiväksistä
 vaikuttaapi wäkewästi
 meissä monella tavalla;
 yhden tekee terweheksi,
 toisen rundelee rumasti;
 wiepi mielen miehen päästä,
 Kielen tyhmiäksi tekee pi;
 lehoittaapi riidan kautta
 ratkaisemaan riidat suuret,
 tappeluksella torakkin;
 ylllyttääpi ystäväiset
 riita-mieheksi rumiksi;
 karkaisee pi Kielen paulat,
 sanat päästä saastaisimmat
 siiwollisuuden siteistä.

Mitata ja määrätäänä
 wiina järjen jähdyttäapi,
 forkat saattaapi monelle,
 muuttaa miehen mullikaksi,
 ehk' on halpa härjäksiin,
 hännättömän hyljättävä,
 hännällisille häwäistyö.

Kysymys ja vastaus.

Mikä siinä syynä liene,
 että moni mieleldin
 kerskaa, kahuu nuoruudesta,
 itse lyhendää ikänsä,
 leikkaa päästä lewotoina
 vuoden, pari, wiisi, kuusi,
 kuka tiesi kymmenengin?

Welka, welka, kaima kulda!
 maksettava maa-ilmalle;
 työläs ombi tunnustella
 aina welka wanhendunut,
 koss' ei ole ko-ottuna
 tämän maksoksi tawara,
 koss' on vuosien waroista
 taito jäänyt takaperin,
 ikä ehtinyt edemmä.

Perän kuulutus.

Nautta tämän kuulutuksen
 julistetaan jokaiselle,
 että tunnia karannut
 omi suurten sydämistä,
 wahwa taito taitawilda,
 Tuomarilda oma tundo,
 rikkahilda armas rinda,
 rehellisyys rinda-luista
 meikäläistengin menoissa.
 Näin on siis nyt käsky käypä
 pitkin suurta Suomen maata,
 että kukin kuulustelis?
 miestä konnat kohdattaisi,
 saattais' kohta karfujamet,
 pauloin panduina kowasti,
 luoksi lujain isändäinsä.

Tuttu ylpeydestä turhan
taidon ylitse.

Pari penikkaa jaloa,
karwa-hassut hännättömät,
kaksi karhua kesällä
toinen toisensa tapaavat.

Yksi aljuna alati
oli näistä ollut ennen
pesä-pojasta peräti.
Tämä taisi tepastella
käden kahdella jalalla
tanssin mukaan tasaisesti.

Röykä tästä rönhistellen
täytti kautta kerskauksen

taidon paikat puuttuwaifet.
 Karhu ylpeillen yleti,
 Tunniata kurkoitteli
 tähden wierasten tapainfa;
 Karhun tawat taitawammaf
 piti tyhmä tunnotoina,
 niin kuin moni mieli-puoli
 hylkää hywät foto-konstit,
 hylkää foto-kielesfäkin.

Mutt' ei toinengan totellut,
 tämän pehmeitä puheita;
 Karhun poika Karwaisembi
 awas' kauhean Eitanfa:
 Mitäs, mullikka, mutifet
 isoitellen ilkeästi?
 Tuului Korwesta rähinä
 Karhun kielessä kiroillen;
 mitäs matkahan hywynyttä
 olet saattanut fu-ulles

Kautta konsties kotia?
Näytä ensin etusuudes,
taitos, tekos toimelliset,
joist' on hyödytys hyville
taikka parannus pahoille,
sitt' en minä siivotoina
Kiellä kunniaa sinulda.
Arvo ombi anomata
hyödyttäjällä hyväällä.

Maa-ilman turmeluksesta.

Ennen oli elämäamme
hyvä ja huvittavainen ;
nyt on tullut turmelluksi
koko maa-ilma menoissa.

Ennen josikin jalosti,
ilman järjen johdatusta,
yksi toisen totuudesta
äänen voimalla wakuutti ;
nyt ei kuulu korwisamme
muuta kuin se: mingä tähden?
mingä tähden? mingä tähden?
leuka-peräin puutumata.
Tästä nähdään neuvot nurjat,

wammat walistuksestakin;
 mist' on sillä siepattawa,
 taikka selwä semmä tähden
 joka totuuden tueksi,
 jos ei estä uskon kiipti
 kysymystä kelmotonda?

Ennen esi-isillämme
 oli usko oiwallinen;
 ukot uskoivat asian,
 oli tosi taikka walhe.
 Silloin uskottiin sanoma
 joko joskus tapahtunut
 taikka tapahtumatongin,
 joko maassa mahdollinen
 taikka tosin mahdotongin.
 Nyt on usko upotettu
 epäilykseen elämässä;
 ei nyt wiekkaan waimon miestä
 luulla lastensa isäksi.

Ei nyt luulla luiskaria
 wirassansa wakaikeksi,
 totiseksi Tuomaria,
 eikä Pappia pyhäksi.

Sielun paimen siunattawa
 kandoi muinen pitkän kaawun,
 ett' ei ensingän näkynyt
 suden händä häilywäinen;
 mutta nyt on lieve lyhyt,
 lyhyt saarnakin suloinen.

Muinen moni miehuudella
 teki paulat tunnollensa,
 esti julmat järjen nuolet,
 epäilykset, erhetykset
 uskon kilwellä kowalla;
 nyt ei paina tunnon paulat,
 ajatusta ahdisteta.
 Muinen ratkaistiin rahalla
 sielu synnin sitehistä;

nyt on pitkäkin parannus
 harvoin hymä, otollinen,
 koska wiisaus, walistus
 kajaktelee korwisamme.

Muinen oman woiton pyhndö
 harjoitettaissa hywynyttä
 wanhat Taimaaseen talutti;
 nyt on sula hywän-suondo
 aina autuuden perustus,
 ehkä harwa elämässä
 tälle työnsä rakendaapi.

Maallisesta mammonasta,
 aina hydrien hywynyttä,
 eukin ottaapi osansa,
 eukin puoldansa pitääpi
 huolden kyllä huomenešta.
 Eihan hauraassa himossa,
 leiwän pyhndössä lewota
 noudattaa nyt kaikki kansa

Kuulin omaa onneansa.
Vuolin kuuluu puhuttawan,
että isännän, emännän
saapi kuolema kituwan,
mutt' ei Pappi mullikkaansa.

Niin kuin koiria kalikkahan
usein wieraan wiikateissa
hambain hyökkää kowasti,
niimä syndinen sokea,
paha lammas laumasamme,
panettelee paimendansa,
koska Herra hengellinen,
karkoittaisi kansan tyhjän
mammonata maistamasta,
estäis' ehdon syndisiä
opettajansa osalda.

Saksi-rikko unessa.

Muinen minä matkustelin
 unessani ulko-mailla,
 kuljeskelin kaupan tähden
 merillä ja mandereilla;
 ostin yhtä, ostin toista
 tuomiseksi tuodakseni
 Koto-wäelle kyläidä.

Mutta, katso kauhistusta!
 tuulen poiket pullistuvat,
 meri musta väskeneepi;
 kovan myrskyn kohinassa
 minä seilasin selällä,
 Itä-merellä isolla;

ällöt yldyiwät yreiksi,
 wesi-harjut waelsiwat
 kuohuwina kulkeisfansa
 toinen toisensa perässä.
 Laiwa nousi, laiwa laski,
 nousi pilwiin pitkä masto,
 watsa syökski sywynyتهen.
 Laiwa waiwui wiimeiseldä
 aldo-wuorien wälillä,
 wesi täytti suuren watsan.
 — Oli onni itselläni,
 ettän pääsin paattiseeni,
 ehdin kuiwana Karille
 meri-miesteni muassa.

Siinä silmän' surkeiliwat,
 koska tallis tawarani
 taikki wajosi weteهen.
 — — Sinne menit siweydet,
 laine nieli laupiudet,

siinä kunnia katosi,
 oikeuskin oivallinen,
 retket hyvät, rehelliset,
 — — suru estää sanomasta
 näitä kaikkia nimeldä.

Mutta, mitän valittelen?
 tuoll' on puski pullahtanut
 veden päälle wettymätä.
 Pakka pakalda tuleepi
 yksi siellä, toinen täällä
 allon alda filmihini.
 Laima mahtanut on mennä
 rikki ilmaassa rajussa.

Koska tuulen tyvennessä
 allot suuret aleniwat,
 wesi seljällä silisi,
 juoksin minä jullahani,
 waadin weneeseen wäkeni,

poimin pakat paattiseeni,
jotka uivat yksin kaksin.

— — Ohho! onni ombi viekas,
huitendelewainen warsin;
puoli tästä tawarasta,
osa keweä kalusta,
(jota minä mukahani
otin peloksi pahoilte)

— — tora-pussit, riita-pakat,
lahjain otot luvattomat,
petokset ja pahennukset,
riusan teot tunnottomat
ainoastans' yleniwät.

Roskan viimein koto-maille,
purje-tuulen puhaldaisla,
ehdin myrskyssä merellä,
haksi-riikon haaskioilla,
Tulli-Herrat, tuimat miehet,
wielä viimein nekin weiwät,

weivät tietyssä kaluna,
liikain tapainsa lisäksi,
kurjuudeksi tulkemille.
Mutta minä ihmettelen,
ettän monen muungin luona
samat tavat saastaisimmat
herätessän hawaitsin,
jotka tosin joutuisasti
lewitsivät kansan kesken
kieldo-tawaran tawalla.

Kieli-lakkarit.

Kieli-lakkarit kavalat,
 miehet, naiset naurettavat,
 (tämä wirt' on waimoillem
 uskottuna useasti)
 Kieli-lakkarit kavalat
 Kerran tupaansa tulivat
 taiten tutkimaan tapoja
 lähimmäistensä lähisten.

Tlo olis' ilois' ollut
 pahain muita pahendaissa;
 mutta mikä murhan hetki
 saatti sinne sengin miehen,
 yhden hullun huliwilin,
 jot' ei ennen joukon pääksi,
 Oidermanniksi otettu,
 ehkä oliwat hänellä
 huulet hywin hõpisevät,
 Kielikin kuin haawan lehti.

Tämä täynnä juoniansa
 tuli tupaan rohkeasti